

## יומן אישי

26.11.25

וואו, אני לא מאמינה שמצאתי את היומן הזה אחרי כל השנים שעברו.

כמה זמן עבר, שנתיים? כל כך הרבה השתנה מאז.

### מאיפה להתחיל?

המלחמה האיומה אשר התחילה ב-7.10.2023 נגמרה באמצע שנת 2024. המלחמה לא הייתה פשוטה והיו המון אבדות. מדינת ישראל הפיקה לקחים מאז המלחמה - לקח ברצינות דיווחים שונים לגבי המצב הביטחוני, לתת לנשים וגברים הזדמנות שווה לקחת חלק בלחימה והחשוב מכל - למדנו מהי אחדות, ערבות הדדית, עזרה לזולת וחשיבה על הסביבה.

בנוסף חוינו כאב עצום - איבדנו משפחות שלמות, חיילים וחיילות, נשים, גברים זקנים וטף. ביום הארוך בו המלחמה פרצה, לקחו החמאס לשבי תינוקות, ילדים, זקנים, גברים ונשים באכזריות ורוע שאין כמותם.

מאות אלפי אזרחים נאלצו להתפנות מבתיהם בצפון ובדרום הארץ ונותרו ללא מקום מגורים. כתוצאה מכך המון מלוונות ומקומות לינה באזור המרכז הציעו את שירותיהם ללא עלות או בעלות מוזלת עבור המפונים. הרבה בתי עסק הציעו עזרה בתחומם ( חנויות רהיטים, רשתות מזון..) ואזרחים רבים עזרו כמיטב יכולתם - תרמו מזון וציוד לחיילים, משחקים ופעילויות לילדי העוטף ורבים מכוכבי הרשת בארץ הגיעו במיוחד למלונות בהם נמצאים ילדים מפונים בכדי לשמח אותם. זאת ועוד דאגו האזרחים לטיפול בבעלי החיים שנותרו מאחור.

אזרחים רבים התגייסו להסברה הבינלאומית באמצעות סרטונים ברשתות החברתיות, תליית שלטים להעלאת המודעות ברחבי העולם והפגנות בעד ישראל.

כל אלה תרמו רבות למדינה ולהתמודדות עם המלחמה.

כעבור שנה וחצי, כשסוף סוף הסתיימה המלחמה, העם הפך להיות מאוחד יותר מתמיד, וכל הקשיים, המלחמות והכאב שעברנו חישלו אותנו והפכו אותנו לעם החזק שאנו כיום.

כמובן שעליי לספר מה קרה לשלטון החמאס ולאזרחי עזה. מרבית מנהיגי ארגון הטרור "חמאס" חוסלו, וכתוצאה מכך הארגון התפזר והפסיק להתקיים. האזרחים פונו מעזה והתפזרו במדינות שונות ברחבי העולם. האנטישמיות שהתגברה בעקבות המלחמה כמעט ואינה קיימת, וכיום מי שיצא באמירות אנטישמיות צפוי לקבל קנס כספי גבוה. כיום, לא צריך לפחד להיות ישראלי - לא צריך להסתיר או להתבייש בזהות שלנו. האזרחים שנשארו עם טראומה מקבלים טיפול פסיכולוגי הממומן על ידי הממשלה.

אם יורשה לי להגיד, מרבית האוכלוסייה המתגוררת מרוצה מהמצב הנוכחי ומהמשלה שלנו, אשר השתנתה מאז המלחמה.

27.11.25

בוקר טוב! היום כשנכנסתי לאינסטגרם בבוקר, ראיתי פוסט אנטישמי ומזעזע שהצדיק את פעולותיו של החמאס במלחמת חרבות ברזל. דיווחתי עליו, ושמחתי לראות שלא רק אני עשיתי זאת- אלא עוד מאות אנשים! הפוסט הוסר, והחשבון שפרסם אותו נחסם. אני מודה שפוסט כזה, שכיום נדיר מאוד לראות ברשתות החברתיות, החזיר אותי אחורה- לתקופת המלחמה, בה פרסום תמונות המכילות תכני שנאה, אנטישמיות ואיומים היה דבר שכיח. הזמנים כיום כל כך שונים...

זה הזכיר לי את הפעם ההיא, ב-2024, כשהייתה הפוגה קלה במלחמה, ואני ניצלתי אותה על מנת לטוס לבקר את משפחתי בקנדה. אני זוכרת שרק הגעתי למדינה, וכבר ראיתי מחאה נגד ישראל. כל כך פחדתי, ולכן הסתרתי את זהותי ופשוט עקפתי אותה. אני כל כך שמחה שאני לא צריכה לפחד יותר. לא עשיתי דבר בכדי לעצור את ההפגנה, פחדתי. במקום לשמוח שבאתי לבקר את משפחתי פתאום נזכרתי במלחמה, במה שהעם שלי עבר רק בגלל היותנו יהודים.

כיום, שנה לאחר תום המלחמה- אני מרגישה בטוחה ומתמיד! בזכות המלחמה הבנתי כמה הצבא שלנו (צה"ל) חזק, כמה העם שלנו מאוחד וכמה אני אוהבת את מדינתנו.

דבר נוסף שנוסד לאחר סיום המלחמה- שני ימים הנועדו לזיכרון נפגעי פעולות החמאס- שני ימים המוקדשים לכל הנפשות שנרצחו ונפגעו באכזריות על ידי החמאס. ביומים הללו כולם קושרים סרט צהוב על ידיהם ומדליקים נר זיכרון.

לפעמים קשה להאמין שעברו שנתיים שלמות. אני מרגישה שעברו הרבה הרבה פחות. לקח לי הרבה מאוד זמן לעכל את מה שקרה. גם היום קשה לי לשמוע את הסיפורים.

לפעמים אני לא מאמינה כמה המדינה שלנו עברה. עברנו כל כך הרבה, ועכשיו אנו חזקים יותר מתמיד. כי אנחנו ביחד. מאוחדים. דואגים זה לזה. אוהבים זה את זה.

אני כל כך אוהבת את המדינה שלנו. אני כל כך גאה להיות חלק ממנה. אין מילים שיצליחו לתאר את כמות האהבה שלי כלפיה...

טוב, אני חייבת ללכת, צריכה לעשות קניות לכבוד חג החנוכה הקרב ובא.

נתראה בפעם הבאה...

דריה שריר ותמר ניצן  
כיתה ח', בית ספר יצחק רבין  
תל מונד